

POSUDEK VEDOUcíHO PROJEKTU

Název práce: CENTRUM DUŠEVNíHO ZDRAVÍ „Pod Slovany“

Vedoucí práce: Ing.arch.Michal Kuzemenský

Diplomantka: Bc. Kateřina Hodková

Kateřina Hodková zpracovávala zadání, které je podrobně popsáno v „Zadání diplomní práce“. Program navrhovaného domu je záměrně několikrát menší než zadaná „parcela“, resp. místo k řešení. Z několika důvodů. Jedním z nich bylo, že diplomanti museli učinit rozhodnutí kam v rámci řešeného místa dům umístit, tedy jak relativně malým domem uchopit větší území a jak se zbytkem území naloží a učiní celé území srozumitelným, tedy ne rozpačitě zbytkovým, jak je tomu nyní.

Jestli někdo navrhl dům na druhý pohled, možná i na třetí, tak Kateřina. Dům je nutné nejdříve důsledně pochopit a nenechat se šokovat formou a tvarem. Tak doufejme, že se Kateřině podaří jeho klady vysvětlit.

Popíšu co fascinuje mně. Nechme zatím stranou výraznou siluetu domu, tu všichni vidíme a každý se k ní vymezí podle vkusu. Zajímá mne prostor přízemí. Funguje nefalšovaně komunitně. Nejsou v něm žádné prostory pro servis a zaměstnance. Po vstupu se nacházím pod několikapatrovým domem v komunitě „svých“ lidí, ovšem má to jeden fígl: dům nademnou je dutý – obtočený kolem proskleného atria, které ústí právě zde, v přízemí. Tedy odpověď: i když vstoupím do poměrně alternativně a komunitně laděného centra, resp. jeho přízemí, ústí do něj všechny prostory domu. Tedy jsme v kontaktu. Atrium mimochodem může i pršet a prochází jím světlo. Celé přízemí je charakteristické rozostřením rozhraní mezi exteriérem a interiérem a to jak horizontálně tak vertikálně. Je to floating, ale rozhodně ne moderna. Více je to dvorek jak z obrazu od Schikanedera. Mimo jiné širokouhle vidím na celou zahradu, Emauzy a i dál, a taky opačně do zimní zahrady. Venkovní Zahrada je fakticky ovocný sad. Vytýkám, že je to blbě nakreslené, v obrázcích měly být rozkvetlé stromy. Atmosféru domu si po pečlivém přemýšlení o prostoru umím představit a upřímně se do ní zamilovat. Tohle totiž může být svoboda. Dům se jeví jako přísná instituce, avšak ve skutečnosti jí zcela jistě není. Nicméně pozor, pečlivým prostudováním prostorového schématu zjišťuji, že dům není institucí přísnou, avšak institucí je. Má komfort opory.

Kateřině se podařilo navrhnout velice neprvoplánový dům. Překvapivý svým umístěním i vizualitou a zcela samozřejmý zevnitř. Ne naposled budu v posudcích mluvit o pohodlí. Vertikální domy příliš pohodlné nebývají, tohle břímě si sebou ponese i tato věž, ovšem bohatě toto nepohodlí vrátí. Jinak je totiž vše úplně v pořádku: po ruce, praktické, a co mě zajímá víc – neformálně fungující a otevřené. Jestliže architektura je organizací prostoru, pak se Kateřině podařilo tuhle premisu použít naplno. A jestliže jsem použil slovo floating – plovoucí, pak se autorce podařilo toto plování prostoru osadit uživateli v abstraktní rovině do hlavy na poměrně dost konzervativním půdorysu. Zajímavé. Ze začátku jsem tomu nevěřil, popravdě spíš nechápal. Od toho jsou studenti, aby dokázali vymyslet něco, na co učitel sám nepřijde. Takže mám úctu.

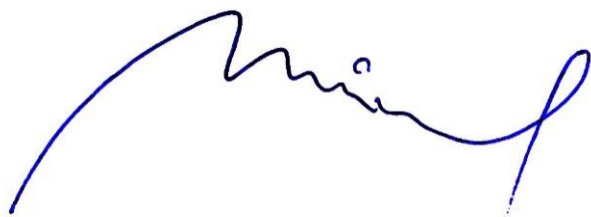
Fascinuje mě oscilace návrhu mezi institucí a neformálním squatem – jak pro klienty, tak pro personál. Odhaduji, že by dům měl příliš dostředivý charakter – klienti by se asi rádi vraceli a centrum by nabalovalo zřejmě i další aktivity. Třeba komunitní zahradu. Možná nějakou výstavu nebo koncert. To mě přivádí k otázce, která se nabízí: kdo z nás pišišvorů je nemocný a kdo zdravý? Když ráno v Karlíně na semaforech vidím průvod lidí s bagetou v hubě mířících přesně na půl devátou do korporátu, nechtěl bych toto dilema zbrkle rozsekávat.

Polemiku mám: myslím, že výraz domu měla Katka ještě trochu posunout. Ten kontrast mezi tím, co dokáže udělat v realitě vnitřek bych rád víc viděl i navenek. Takovou malinkou nápovědu bych potřebovat. Ale je dost dobře možné a myslím to bez ironie, že já starý nebohý učitel narazil na hranici svojí kompetence a někdo mladý a našlapaný mi ukazuje něco, čemu nerozumím. Prostě bude to bez nápovědy. Nazdar Michale!

Kromě polemiky mám i kritiku. Víím, že momentálně je v módě skicovitější tendence prezentování architektury. Záměrné zploštění, tematizace koláže, útržkovitost, abstrakce. Podobně je dům prezentován. Ovšem právě tato tendence vznikla pro vytažení, vyexponování silných stránek projektu. Pro deklaraci jeho kvality. Krátce: to co píšu o prostoru, mělo být mnohem popisněji vysvětleno graficky. Je to risk, ale šel bych do toho.

(Méně podstatná poznámka – ten vjezd do garáží je krkolomný a drahý. Dům je celý drahý, to víme a okna do schodiště mají zřejmě tepelný most.)

Za tuhle práci jednoznačné **A**.

V Praze dne 11.6.2018 Michal Kuzemský